

LUKIJAN RUNO

Paratiisilintu laulaa

Kuuletko kaukaisen äänen paratiisilintusen, riemulla tahtoo täyttää kaipuun sisimmän jokaisen?

Itäkö Sana? Uuteen saa intoon ihmisen mielen, ohjaa onnen etsintään, virvoittaa väsyneen kielen.

Etsivä löytää uutta saa, tien Herran yrttitarhaan, janoon vettä elävää; seuraansa ystävän parhaan.

Hyvän Paimenen Jeesuksen vihreille laiturille väsyneen vie lepäämään, ohjaa Hän oikealle tielle.

Kuuletko läheltä äänen paratiisilintusen? Voittajanlaulu täyttää, kiitos, ylistys Jeesuksen!
Irmeli Weck

TENAVAT TERÄVINÄ

Mummon harhaluulo

Hehkutin tyttärentiijille heidän ihanuuttaan ja tokaisin, että kukaan ei voi edes tietää kuinka ihania te olette. Viisivuotias katseli ihmeissään minua ja totesi: ”Kyllä ainakin kaikki ne tietää, jotka meidät tuntee.”

Sinikka

Tenavien suusta kulttuuria viisauksia joka aamu Ajatusten aamiaisessa, jonka kokkina toimii Aitoon vapaa-ajanasukas Juhani Töytäri. Lue lisää ja liity mukaan: www.positiivarit.fi

Metsä meissä

Seppo Rinne

Suomi on metsäinen maa. Metsäntutkimuslaitoksen mukaan meillä on jokaista suomalaista kohti laskettuna noin neljä hehtaaria metsää.

Esi-isämme, ensimmäiset suomalaiset, olivat kalastajia ja metsästäjiä. Heidän maisemiaan olivat siis metsät ja vesistöt.

5000–4000 vuotta sitten maanviljelys levisi Suomeen. Maisemaan ilmaantui uusi elementti, pelto, mutta metsästyksellä ja kalastus säilyivät vielä pitkään pääelinkeinoina.

Maatalouden kehittyessä Suomen väestö alkoi kasvaa. Muuttoliike suuntautui metsiin, erämaita asutettiin.

Suomalaiset olivat riippuvaisia metsän antimista. Metsä oli varsinkin maaseudulla elämisen ehto.

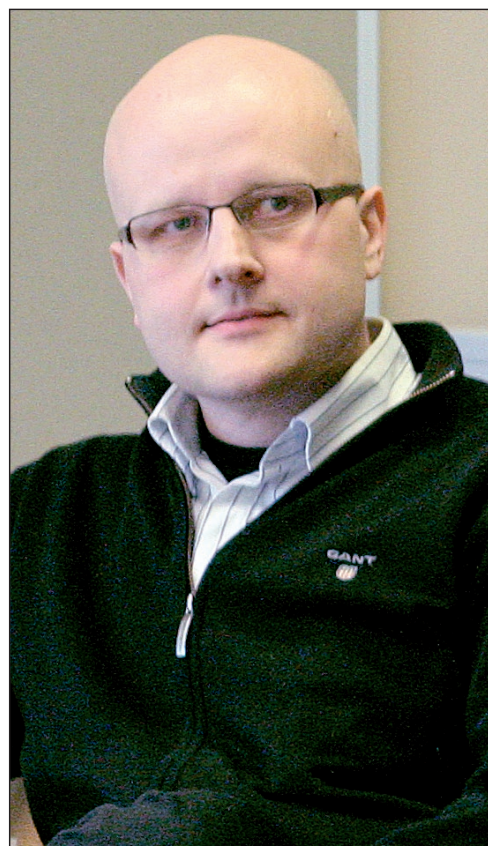
Metsistä tuli hyvinvointimme perusta. Suomea on rakennettu myymällä puuta, tervaa, paperia ja muita metsätuotteita. Toisen maailmansodan jälkeen jopa 80 prosenttia vientimme arvosta saatiin metsätalouden tuotteista.

☆☆☆

Nykyaikana me tapaamme yleensä tehdä eron sen välillä, mikä meille on arkista ja mikä pyhää, sikäli kun pyhän käsite yleensäkin kokemusmaailmaamme kuuluu.

Esi-isillemme pyhä oli läsnä arjessa. Metsä oli yksi pyhistä paikoista, koska sitä ei voinut hallita.

Metsä on kulttuurimme tausta ja perusta niin henkisessäkin kuin taloudellisessakin mielessä. Toisaalta metsä voi olla mielikuvissamme myös kulttuurin vastavoima: suoja ja pakopaikka – Impivaara – kun maailman meno alkaa ahdistaa.

Kirjoittaja on sahalahelainen, Mikkolan Navetan nurkissa viihtyvä Päiväkummun kurssikeskuksen toiminnanjohtaja.

Oma lukunsa on, että me suomalaiset olemme itseruoskinnan mestareita. Kun puhumme metsäläisyydestä, liitämme sanaan ensisijaisesti kielteisiä mielikuvia ja merkityksiä: eristyneisyyttä, puhumattomuutta ja sivistymättömyyttä.

☆☆☆

Metsäsuhde kehittyi kokemusten kautta.

Enemmistö suomalaisista lapsista ja nuorista suhtautuu kyselytutkimusten mukaan myönteisesti metsäluontoon.

Useimmat suomalaiset nuoret, toisin kuin monet keskieuropalaiset ikätoverinsa, eivät koe metsää pelottavaksi paikaksi. Niitäkin tietysti on, joiden mielestä metsä on vastamielinen tai uhkaava ympäristö.

Kulttuurimme muuttuu. Metsästä vieraantumisen on mahdollinen tulevaisuus: Lähimetsien leikkipaikat häviävät rakennetun ympäristön tieltä, kun yhdyskuntarakenteemme tiivistyy tiivistymistään.

Isovanhemmat ja vanhemmat eivät ole enää itsestään selviä metsätiedon siirtäjiä. Leikki siirtyy pihoilta ja metsistä virtuaalimaailmaan. Jos kokemuksia ei ole, ei ole merkityksiäkään: suhdetta ei synny.

Metsä on ollut osa suomalaista identiteettiä, lenkki, joka on liittynyt meidän sukupolvien ketjuun. Voi olla, että metsän merkitys mielenmaisemassamme vähenee, mutta maisemassamme se on ja pysyy.

Mikkolan Navetalla Luopioisissa alkaa kansalaisopiston ja Muodonmuutoksia -yhdistyksen järjestämä. Metsä meissä -luentosarja. Viidellä luennolla tarkastellaan metsän merkityksiä eri näkökulmista.

KOLUMNI

OMASTA KOULUSTA MAAILMALLE

Pälkäneen yhteiskoulun entiset oppilaat kertovat omasta elämästään ja suhteestaan entiseen kouluunsa. Miten koulu vaikutti elämään ja uravalintaan? Oliko jokin oppiaine tai opettaja merkitsevä tulevaisuuden kannalta? Mikä oli mieleenpainuvinta kouluvuosisissa?

Ura selvä jo 10-vuotiaana

Asko Hutila

Pälkäneen yhteiskoulussa 1963–1971

Meteorologi Asko Hutila vastaamassa Radio Suomen Sääillassa kuuntelijoiden kiperiin kysymyksiin.

Koulun jälkeen:

Filosofian kandidaatti 1979 Helsingin yliopistosta. Pääaine meteorologia, sivuaineet matematiikka ja fysiikka. Meteorologin ura. Työpaikka: Ilmatieteen laitos jo 36 vuoden ajan. Kotipaikka Helsinki, kotoisin Pälkäneen Sappeesta.

Ammatinvalinta:

– Olin varmaankin 10-vuotias, kun jo tiesin mitä haluan isona tehdä. Vietin lapsuuteni syrjäkylällä, josta oli kansakouluun 4 kilometrin matka ja oppikouluun pääsy toi siihen 26 kilometriä lisää. Asuimme kaukana luonnon armoilla ja vanhempieni viljelijänammatit olivat kovasti säästä kiinni. Ulkopuolisia virikkeitä ei siellä silloin juurikaan ollut, siksi luonto ja sää alkoivat kiinnostaa.

– Koko lapsuuteni ajan kuulin säästä paljon kansanennusteita, ja kun Aamulehti alkoi 60-luvun alussa julkaista sääkarttoja, ihmiset alkoivat puhua niistä. Siitä se omakin innostukseni sähän virisi ja aloin leikata lehden sääkarttoja itselleni talteen.

– Olin 12-vuotias, kun meteorologin ammatti alkoi todella kiinnostaa ja halusin siitä lisää tie-

toa. Isä kävikin Tampereelta ostamassa minulle 'Lyhyt sääoppi ja sääennustamisen opas' -kirjan ja innostukseni kasvoi edelleen.

Lukuaineita ja matematiikkaa:

– Vanhempani taipuivat päästämään minut oppikouluun vasta kuudennelta kansakoululuokalta. He olivat kaavailleet minusta tilalle jatkajaa, mutta yhteiskunnan rakennemuutos tuli ja alkoi näyttää siltä, että pienviljelijän tulevaisuus ei olisi ollut kovin ruusuinen.

– Minulla itselläni ei ollut puolestaan muuta mielessä, kuin päästä opiskelemaan säätiiedettä. Halu ammattiin oli tosi kova ja olin hyvin motivoitunut lukemaan. Olinkin koulun lukuaineissa hyvä, mutta urheilussa sitten huono. Keskikoulun kävin yleisellä linjalla, mutta lukioon siirtyessäni oli itsestään selvää valita matematiikkalinja.

Olisi pitänyt...:

– Kielten opiskelua olisi pitänyt harrastaa enemmän ja kielen puhumiseen olisi pitänyt saada enemmän opetusta. Se tuli esille heti kun yliopis-

to-opiskelussa tarvittiin kieliä, ja myöhemmin työmatkoilla.

Sää haasteellista:

– Nautin työstäni sään parissa. Siinä ollaan suurten asioiden kanssa tekemisissä. Ilmakehä on haasteellinen, eikä sään ennustaminen ole helppoa.

– Urani alkuaikoina tietokoneita käytettiin vielä vähän, koska tietokone-ennusteet eivät olleet kovin luotettavia. Silloin vanhemmat meteorologit luottivat enemmän omaan kokemukseensa. Nyt on toisin ja tietokoneet ovat ennustamisen kulmakivi. Myös työmenetelmät ovat kehittyneet alalla vuosien mittaan. Silti haasteita riittää ilmakehän oikkujen ymmärtämisessä.

– Olin pitkään ennustava meteorologi, mutta vuonna 2008 siirryin Ilmatieteen laitoksella ilmastopalvelun puolelle ja nykyisin työskentelen enemmän menneen sään ja säätilastojen parissa. Tässä tehtävässä suurena haasteena on ilmastomuutos.

– Uudet tehtäväni ovat tuoneet minua viime aikoina myös julkisuuteen, sillä säästä on tullut

eräänlainen julkis ja media satsaa siihen entistä enemmän. Joskus asioita jopa liioitellaan.

– Tämähän talvi esitetään poikkeuksellisen kylmäksi, vaikka tilastoista näemme että tällaisia kunnon talvia on ollut vuosikymmenten ja vuosisatojen aikana paljon. Ilmastomuutoksen myötä kuumat kesät ja lauhat talvet yleistyvät, mutta kylmiä talvia ja viileitä kesiä on tulevaisuudessa odotettavissa.

Koulun paras anti:

– Erkki Hylli lukion matematiikan opettajanani oli kannustava, ja hän sai lopullisesti minut innostumaan matematiikasta ja fysiikasta. Minun ei tarvinnut pyrkiä yliopistoonkaan, sillä sain niin hyvät arvosanat että pääsin ylioppilastodistuksella sisään.

Terttu Tuominen

Haastateltu on Pälkäneen yhteiskoulun ja lukion kiltta ry:n jäsen. Jäseneksi voivat liittyä koulun entiset ja nykyiset oppilaat sekä henkilökunta. Liity Kilttaan internet-sivulla <http://pykkilta.nettisivu.org>